

Odbor dopravy a silničního hospodářství
oddělení dopravy a správních agend

Krajský úřad Zlínského kraje
Odbor dopravy a silničního hospodářství
Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne 24. 6. 2016 podpis [redacted]

36 vypraveno dne

14. 06. 2016

Krajský úřad
Zlínského kraje

datum	oprávněná úřední osoba	číslo jednací	spisová značka
14. června 2016	Mgr. Vlastimil Musil	KUZL-77219/2015	KUSP-77219/2015/DOP/Mu

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Zlínského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen odvolací orgán), jako orgán věcně a místně příslušný podle ustanovení § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, a ustanovení § 11 odst. 1 písm. a), § 89 odst. 1 a § 178 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), na základě odvolání [redacted]

[redacted] (dále jen obviněný) přezkoumal rozhodnutí Městského úřadu Luhačovice, odboru dopravy, přestupky, č. j. MULU/17289/2015, spisová značka 11583/2015/262/140 ze dne 20. 10. 2015, kterým byl výše jmenovaný nepravomocně uznán vinným ze spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. b), § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu) a rozhodl t a k t o :

I.

V souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se rozhodnutí správního orgánu č. j. MULU/17289/2015, spisová značka 11583/2015/262/140 ze dne 20. 10. 2015 ve výroku o přestupku pod písmenem A) mění následovně:

- do skutkové věty výroku rozhodnutí pod písmenem A) se vkládá souvětí „*Při zohlednění maximální dovolené chyby analyzátoru alkoholu v dechu a expertně stanovené nejistoty přepočtu na hodnotu alkoholu v těle ve výši 0,24 ‰, tak byla prokázána minimální hladina alkoholu ve výši 0,32 ‰*“;
- ve skutkové větě výroku rozhodnutí pod písmenem A) se upřesňuje místo spáchání přestupku na komunikaci „*II/493 ulice Luhačovská*“;
- do právní věty výroku rozhodnutí pod písmenem A) se vkládá „*nedbalostní*“ forma zavinění;

Výrok o vině pod písmenem A) tedy nově zní:

[redacted] je vinen tím, že dne 12. 7. 2015 v 05:25 hodin na komunikaci **II/493 ulice Luhačovská** v obci Slavičín u vjezdu k benzínové čerpací stanici Eurooil řídil motorové vozidlo (dále jen „MV“) [redacted] době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod jeho vlivem, neboť se podrobil orientační dechové zkoušce na alkohol s pozitivním zjištěním, a proto se podrobil odbornému vyšetření na zjištění požití alkoholu před jízdou měřenou dechovou zkouškou na přístroje Dräger a v 05:28 hodin mu bylo naměřeno 0,56‰ alkoholu v krvi a v 05:33 hodin mu bylo naměřeno 0,56‰ alkoholu v krvi. Další řízení MV mu bylo policistou do vystřízlivění zakázáno. Při zohlednění metrologických specifik použitého analyzátoru alkoholu v dechu a expertně stanovené nejistoty přepočtu na hodnotu alkoholu v těle ve výši 0,24 ‰, tak byla prokázána minimální hladina alkoholu ve výši 0,32 ‰ alkoholu v krvi

obviněného. Tímto jednáním porušil ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, čímž spáchal z nedbalosti přestupek dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu“.

II.

V souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se rozhodnutí správního orgánu č. j. MULU/17289/2015, spisová značka 11583/2015/262/140 ze dne 20. 10. 2015 ve výroku pod písmenem B) mění následovně:

- ve skutkové větě výroku rozhodnutí pod písmenem B) se upřesňuje místo spáchání přestupku na komunikaci „II/493 ulice Luhačovská“.
- do právní věty výroku rozhodnutí pod písmenem A) se vkládá „nedbalostní“ forma zavinění;
- do právní věty výroku rozhodnutí se vkládá za § 6 odst. 8 písm. a) „ve spojení s § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu“.

Výrok o vině pod písmenem B) tedy nově zní:

_____ e vinen tím, že dne 12. 7. 2015 v 05:25 hodin na komunikaci II/493 v obci Slavičín u vjezdu k benzínové čerpací stanici Eurooil řídil MV _____ a při kontrole dokladů potřebných pro řízení MV nepředložil policistovi řidičský průkaz (dále jen „ŘP“ s odůvodněním, že jej nemá u sebe. Tímto jednáním porušil ustanovení § 6 odst. 8 písm. a) ve spojení s § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu, a dopustil se tak z nedbalosti přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu“.

III.

V souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se rozhodnutí správního orgánu č. j. MULU/17289/2015, spisová značka 11583/2015/262/140 ze dne 20. 10. 2015 mění ve výroku o sankci tak, že se pokuta uložená správním orgánem ve výši 12 000 Kč snižuje na 6 000 Kč.

IV.

V souladu s ust. § 90 odst. 5 se odvolání _____ zamítá a rozhodnutí správního orgánu č. j. MULU/17289/2015, spisová značka 11583/2015/262/140 ze dne 20. 10. 2015 se v jeho zbytku tj. výroku o sankci zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců, jakož i povinnosti nahradit státu náklady řízení ve výši 1 000 Kč potvrzuje.

Odůvodnění:

Výše uvedeným rozhodnutím byl obviněný nepravomocně uznán vinným ze spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. b)¹ a § 125c odst. 1 písm. k)² zákona o silničním provozu. Výrokem pod písmenem A) byl obviněný nepravomocně uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Přestupku se měl dopustit tím, že dne 12. 07. 2015 v 05:25 hodin na komunikaci v obci Slavičín u vjezdu k benzínové čerpací stanici Eurooil řídil motorové vozidlo (dále jen "MV") _____ takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod jeho vlivem, neboť se podrobil orientační dechové zkoušce na alkohol s pozitivním zjištěním, a proto se porobil odbornému vyšetření na zjištění požití alkoholu před jízdou měřenou dechovou zkouškou na přístroji Drager a v 05:28 hodin mu bylo naměřeno 0,56‰ alkoholu v krvi a v 05:33 hodin mu bylo naměřeno 0,56‰ alkoholu v krvi. Další řízení MV mu bylo policistou do vystřízlivění zakázáno. Při zohlednění metrologických specifik použitého analyzátoru alkoholu v dechu tak naměřená hodnota alkoholu byla přepočtena na 0,32‰ alkoholu v krvi obviněného.

Výrokem pod písmenem B) byl obviněný nepravomocně uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Přestupku se měl dopustit tím, že dne 12. 07. 2015 v

¹ Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.

² Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.

05:25 hodin na komunikaci v obci Slavičín u vjezdu k benzínové čerpací stanici Eurooil řídil MV VW Passat barvy modrá metalíza, r. z. 5B7 7400 a při kontrole dokladů potřebných pro řízení MV nepředložil policistovi řidičský průkaz (dále jen „ŘP“) s odůvodněním, že jej nemá u sebe.

Za spáchání přestupků uložil správní orgán obviněnému dle § 125c odst. 4 písm. c), odst. 5 zákona o silničním provozu, § 14 odst. 1, § 12 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění pozdějších předpisů (dále jen přestupkový zákon) sankci pokuty ve výši 12 000 Kč a sankci zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Dále správní orgán obviněného zavázal k náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč. Rozhodnutí o přestupku bylo obviněnému doručeno dne 2. 11. 2015. Proti rozhodnutí správního orgánu podal obviněný včasné odvolání. V odvolání obviněný namítá, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci, porušil právo obviněného na spravedlivý proces, když neuznal omluvu obviněného z ústního jednání, namítá, že správní orgán nepředvolal k ústnímu jednání policisty ani svědky a uvádí, že ani u jednoho z přestupku nebyl naplněn jeho materiální znak. Obviněný navrhuje, aby odvolací orgán rozhodnutí správního orgánu dle § 76 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona zrušil, neboť jednání obviněného není přestupkem ve smyslu přestupkového zákona a řízení zastavil.

Rekapitulace spisového materiálu

Z oznámení přestupku Policie České republiky, obvodního oddělení policie Slavičín č. j. KRPZ-74144-8/PŘ-2015-150516 ze dne 13. 7. 2015 se podává, že dne 12. 7. 2015 v 05:25 hodin zastavili policisté ve složení [redacted] (dále jen policista [redacted]) a [redacted] (dále jen policista [redacted]) ve Slavičíně na ulici Luhačovská na silnici II/493 u vjezdu k benzínové čerpací stanici Eurooil řidiče osobního motorového vozidla [redacted] řidičem vozidla byl zjištěn obviněný [redacted]. Spolujezdkyněmi ve vozidle byly identifikovány [redacted] a [redacted] (dále jen [redacted]).

[redacted] (dále jen [redacted]). Policisté u řidiče nejprve provedli orientační dechovou zkoušku, která byla pozitivní s naměřenou hodnotou 0,32‰. Následovaly dvě odborné dechové zkoušky provedené policisty po pěti minutách v čase 05:28 hodin s výsledkem 0,56‰ a v čase 05:33 hodin opět s výsledkem 0,56‰ alkoholu v krvi. Na místě kontrolovaný řidič s výsledky dechových zkoušek nesouhlasil a uvedl, že žádné alkoholické nápoje nepožil. Lékařské vyšetření spojené s odběrem krve nebo moči odmítl. Policisté další jízdu obviněnému do vystřízlivění zakázali. Policisté v protiprávním jednání obviněného spatřovali porušení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu v příčinné souvislosti s porušením § 125c odst. 1 písm. d) téhož zákona a přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v příčinné souvislosti s porušením § 6 odst. 8 písm. a) téhož zákona. Přílohou oznámení přestupku je fotodokumentace osoby obviněného a vozidla, které obviněný při zjištění přestupků řídil. Dále policisté připojili k oznámení přestupku kalibrační protokol ze dne 13. 2. 2015 číslo 15/SV-144.2/3 s doporučeným datem příští zkoušky 14. 8. 2015 a příští kalibrace 12. 2. 2016 (dále jen kalibrační protokol) a ověřovací list č. 7051-OL-D0314-15 ze dne 27. 2. 2015 alkohol testeru Dräger 7510 Standard výrobního čísla ARFM 0144 s dobou platnosti ověření do 27. 2. 2016 (dále jen ověřovací list). Sdělení policistů v úředním záznamu, že obviněný odmítl po výzvě dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu podrobit se vyšetření ke zjištění zda není ovlivněn alkoholem, policisté podložili písemnou výzvou, předloženou obviněnému na místě silniční kontroly, kterou obviněný podepsal. Součástí spisového materiálu jsou dva výtisky z alkohol testeru Dräger s hodnotami 0,32‰ a opakovanými hodnotami 0,56‰, které obviněný odmítl podepsat. Správní orgán do spisu založil výpis z evidenční karty řidiče, který ukazuje, že obviněný je držitelem řidičského oprávnění skupiny AM, B1 a B od 15. 10. 2007 a od získání řidičských oprávnění má v kartě řidiče evidován jeden přestupek spočívající v překročení maximální povolené rychlosti, který byl vyřízen na místě uložení blokové pokuty ve výši 1 000 Kč. Jiné přestupky obviněný v kartě řidiče ke dni 29. 7. 2015 evidovány neměl.

Dne 10. 8. 2015 zahájil správní orgán s obviněným přestupkové řízení pro naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a nařídil ústní jednání na 19. 8. 2015 v 11:00 hodin. Ve stanoveném termínu ústního jednání se obviněný k ústnímu jednání nedostavil a správní orgán vyhotovil protokol o projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného, který založil téhož dne do spisu. Dne 25. 8. 2015 byl správnímu orgánu doručen přepis odeslaný obviněným nazvaný „omluva, žádost o přeložení jednání a doložení výměnného listu - poukaz“, kterým správnímu orgánu sdělil, že pro aktuální bolesti byl nucen vyhledat lékařskou pomoc. Přílohou podání je výměnný list a lékařské potvrzení. Proto se nemohl k ústnímu jednání dostavit. Až dnes (24. 8. 2015, kdy byla omluva vypravěna na poště – pozn. odvolacího orgánu) se jeho zdravotní stav zlepšil a proto bezodkladně zaslal omluvu spolu s přílohami a žádá správní orgán o přeložení ústního jednání

na přelom měsíce října nebo listopadu. V textu lékařského potvrzení praktický lékař [redacted] potvrzuje, že její pacient [redacted] je v její péči a jejího kolegy stomatologa pro akutní infekční onemocnění s teplotami, které si ze zdravotního hlediska vyžaduje klidový režim na lůžku, krytí antibiotiky a svou podstatou odpovídá pracovní neschopnosti, což znemožňuje účast na domluveném jednání. Předběžný odhad délky nemoci je 7-10 dní.

Před vydáním rozhodnutí dal správní orgán obviněnému možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve lhůtě 10 dnů od převzetí vyrozumění. Následně vydal správní orgán rozhodnutí, proti kterému se obviněný odvolal. Odvolací orgán postupem dle § 93 odst. 1 správního řádu rozhodl správní orgán usnesením dle § 13 odst. 1 správního řádu k provedení svědecké výpovědi policisty [redacted] a [redacted], dále k tomu, aby správní orgán do spisu založil návod k obsluze dechového analyzátoru Dräger a dle vlastního uvážení předvolal k ústnímu jednání [redacted] a [redacted]. Důvodem pro doplnění důkazního stavu bylo vysvětlit nejasnosti ve spisovém materiálu, zejména proč policisté vyzývali kontrolovaného řidiče k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, když obě dechové zkoušky odpovídaly metodice Českého metrologického institutu.

Správní orgán pokyny odvolacího orgánu splnil. Do spisu založil návod k obsluze alkoholtesteru Dräger a nařídil ústní jednání s výslechem svědků na 26. 1. 2016. K ústnímu jednání správní orgán předvolal policisty [redacted] a [redacted]. Dostavili se i obě předvolané spolujezdkyně, [redacted] a [redacted]. Obviněný se k ústnímu jednání bez omluvy či sdělení důležitého důvodu nedostavil a správní orgán provedl ústní jednání s výslechem svědků v nepřítomnosti obviněného. Den před výslechem svědků zaslal obviněný správnímu orgánu námitku podjatosti proti všem jeho zaměstnancům. Protože správní orgán vyhodnotil námitku podjatosti za systémovou, předložil ji zdejšímu odvolacímu orgánu, který námitku podjatosti vypořádal usnesením č. j. KUZL-8232/2016, KUSP-77219/2015/DOP/Mu a rozhodl podle § 14 odst. 2 správního řádu tak, že [redacted], starostka Města Luhačovice, [redacted], tajemník Městského úřadu Luhačovice, [redacted] vedoucí odboru dopravy Městského úřadu Luhačovice [redacted] a [redacted] referent odboru dopravy přestupků v dopravě Městského úřadu Luhačovice [redacted] v z provádění úkonů v žádném z řízení u podřízeného správního orgánu, v nichž vystupuje výše jmenovaný Jan Brandejs v pozici účastníka řízení. Usnesení bylo doručeno [redacted] dne 8. 2. 2016. Proti rozhodnutí správního orgánu odvolání nepodal a usnesení nabylo právní moci dne 24. 2. 2016.

Policista [redacted] vypověděl, že si na případ dobře pamatuje. Byl ve službě s kolegou [redacted] a vykonávali běžnou silniční kontrolu. Dohled byl zaměřen na bezpečnost a plynulost silničního provozu. Kontrolovali, jestli mají řidiči u sebe doklady potřebné pro provoz a řízení vozidla. Také řidiče kontrolovali na požití alkoholu před jízdou dechovou zkouškou na přístroji Dräger. Stáli se služebním vozidlem před vjezdem do benzinové čerpací stanice Eurooil před Slavičínem a zastavovali vozidla jedoucí od Petrůvky a prováděli jejich kontrolu. Kolem 05:25 hodin byl zastaven řidič vozidla [redacted]. Řidič zastavil, jeho kolega přistoupil k vozidlu z pravé strany řidiče a vyzval ho k předložení dokladů potřebných pro provoz a řízení vozidla. Řidič předložil všechny doklady kromě řidičského průkazu. Když byl řidič venku z vozidla tak říkal, že řidičský průkaz zapomněl a nechal doma. Ještě ve vozidle byla provedena dechová zkouška, která byla pozitivní. Posléze byl řidič vyzván, aby vystoupil z vozidla a bylo provedeno odborné měření přístrojem Dräger, které ukázalo opakovaně pozitivní hodnotu 0,56‰ alkoholu v krvi. S naměřenými hodnotami řidič nesouhlasil a uvedl, že žádné alkoholické nápoje nepožil. Odmítl také podepsat výtisky z tiskárny přístroje Dräger a opakovaně byl poučen o důsledcích svého chování a také o tom, že když nesouhlasí s hodnotami naměřenými přístrojem, je povinen se podrobit lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu. Vzhledem k jeho odmítavému postoji k pozitivnímu zjištění na alkohol s řidičem jeho kolega vypsál výzvu k provedení lékařského vyšetření a odběru biologického materiálu. Tuto obviněný jako jedinou podepsal a odběr biologického materiálu odmítl podstoupit. Ve vozidle byly zjištěny dvě spolujezdkyně, které seděly stále uvnitř vozidla. Po sepsání dokumentace na místě byly řidiči vráceny doklady a další řízení motorového vozidla mu bylo do vystřízlivění zakázáno. Na otázku správního orgánu, proč byl kontrolovaný řidič vyzván k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, když obě dechové zkoušky odpovídaly metodice Českého metrologického institutu, svědek odpověděl, že to bylo proto, že obviněný vše odmítal. Mají pokyn, že když řidič nesouhlasí s výsledkem a naměřenými hodnotami, tak je vyzván k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu. Svědek dále uvedl, že přístroj byl řádně ověřen a kalibrován a byl použit v souladu s návodem k obsluze.

Policista [redacted] vypověděl, že měl službu s kolegou [redacted]. Stáli služebním vozidlem u vjezdu do benzinové čerpací stanice Eurooil před Slavičínem a zastavovali vozidla jedoucí

od Petruvky a prováděli jejich kontrolu. Stavěcími terčem byl zastaven řidič vozidla [redacted]. Po zastavení vozidla přistoupil k řidiči a vyzval ho k předložení dokladů. Řidič předložil všechny doklady kromě řidičského průkazu, který zapomněl doma. U řidiče provedl orientační zkoušku ještě v době, kdy řidič seděl ve vozidle s výsledkem 0,32‰. Proto řidiče vyzval, aby si vystoupil z vozidla a šli směrem ke služebnímu vozidlu tak na vzdálenost 5-8 metrů od vozidla řidič [redacted]. To proto, aby odborné měření nebylo ničím z vozidla ovlivněno a bylo to v souladu s navedením na použití daného přístroje Dräger. Na daném místě provedl u řidiče dvě dechové zkoušky s opakovaným výsledkem 0,56‰. S hodnotami řidiče seznámil a vždy mu ukázal výsledkem měření na displeji přístroje. Řidič s naměřenými hodnotami nesouhlasil a uvedl, že žádné alkoholické nápoje nepožil. Odmítl také podepsat výtisky z tiskárny přístroje Dräger. Opakovaně byl poučen o důsledcích svého jednání i o tom, že když nesouhlasí s hodnotami naměřenými přístrojem, je povinen se podrobit lékařskému vyšetření. To rovněž odmítl. Proto telefonicky vyzval o dané situaci vedoucího oddělení, který mu sdělil, aby provedl fotodokumentaci a sepsal s řidičem Výzvu o odmítnutí lékařského vyšetření spojeného s odběrem biologického materiálu. Toto vypsál a obviněný to podepsal. Vedoucí mu při telefonátu sdělil, že to mají zpracovat jako odmítačku. Ve vozidle byly zjištěny dvě spolujedoucí, které se k věci nijak nevyjadřovaly.

[redacted] vypověděla, že jela s kamarádkou [redacted] jako spolujedoucí ve vozidle [redacted] které řídil jejich známý [redacted]. Toho potkaly na diskotéce. Usedly s ním do vozidla a on je vezl domů. Pokud s nimi obviněný v ten večer byl, tak ho neviděli konzumovat alkohol. Byli zastaveni v prostoru benzinové čerpací stanice Eurooil před Slavičínem. Řidič z vozidla vystoupil a odešel s policistou před vozidlo. Po chvíli pan [redacted] přišel k vozidlu a sdělil, že nadýchal nějaký alkohol. Jakože něco nad limitem a bude dýchat znovu. Potom zase odešel, ona seděla se svoji kamarádkou v autě a povídaly si. Silniční kontrolu nesledovaly. Potom za nimi přišel jeden z policistů a chtěl po nich občanské průkazy. Policisté odjeli a pan [redacted] řekl, že nemůže řídit. Tak si zavolali TAXI a on jel s nimi. Potom byly vysazeny doma a on odjel taxíkem zřejmě do Luhačovic. Na další podrobné otázky správního orgánu týkající se silniční kontroly a výsledku měření si již svědkyně nedokázala vzpomenout.

Obdobně jako svědkyně [redacted] vypověděla i svědkyně [redacted].

Po výslechu svědků předvolal správní orgán obviněného k seznámení s podklady pro rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu ve lhůtě 5 dnů od doručení předvolání. [redacted] na předvolání k seznámení se spisem nereagoval. Doplněný spisový materiál byl vrácen odvolacímu orgánu zpět k rozhodnutí.

Posouzení věci odvolacím orgánem

Možnost provádět dokazování i v odvolacím řízení vyplývá z ustanovení § 93 odst. 1 správního řádu, které normuje, že pokud v této hlavě (hlava VII odvolací řízení) není stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII této části (část druhá – obecná ustanovení o správním řízení). Hlava VI uvedené části zahrnuje i ustanovení upravující dokazování. Obdobně použití právní normy znamená její použití jako celku a bez výhrad. Určité právní vztahy se tedy příslušnou právní normou mají řídit v plném rozsahu. Výjimku bude tvořit pouze situace, kdy ustanovení hlavy VII části druhé správního řádu stanoví jinak. Dokazování v odvolacím řízení je umožněno tedy nejen správním řádem, ale zároveň i ust. § 259 odst. 3 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu ve znění pozdějších předpisů, kde je výslovně stanoveno, „že rozhodnout sám rozsudkem ve věci může odvolací soud, jen je-li možno nové rozhodnutí učinit na podkladě skutkového stavu, který byl v napadeném rozsudku správně zjištěn a popřípadě na základě důkazů provedených před odvolacím soudem doplněn nebo změněn.“ Není úlohou odvolacího orgánu suplovat úkony správního orgánu prvního stupně. I odvolací orgán je orgánem nalézacím, byť jeho úloha má z logiky věci přezkumný charakter. Odvolací orgán v daném případě usoudil z odvolacích námitek, že řízení je třeba doplnit, a za tím účelem ve smyslu ust. § 13 správního řádu dožádal Městský úřad v Luhačovicích, aby tak učinil. Dále je potřeba uvést, že správní orgán se dopustil formální chyby, když na předvolání obviněného k ústnímu jednání neuvedl, že se jedná o dokazování v rámci odvolacího řízení. V předvolání k ústnímu jednání nicméně bylo výslovně napsáno, že jednání bylo nařazeno za účelem výslechu policistů a obou spolucestujících.

Není sporu o těchto relevantních skutečnostech. Obviněný byl řidičem vozidla a byly mu opakovanou odbornou dechovou zkouškou zjištěny hodnoty alkoholu v opakovaných hodnotách 0,56‰ alkoholu v krvi. Obviněný s výsledky dechových zkoušek nesouhlasil, ale nesouhlasil ani s lékařským vyšetřením a odmítl i přes výzvu policistů dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu podrobit se lékařské vyšetření spojené s odběrem biologického materiálu. Ve vozidle spolu s obviněným cestovaly dvě spolujezdkyně, [redacted] a [redacted]. V odvolacím řízení byl do spisu založen

návod k obsluze alkoholtesteru Dräger 7510, byli vyslechnuti zasahující policisté [redacted] a [redacted]. [redacted] dále byli vyslechnuty i [redacted]. Dalším důkazním návrhům obviněného k doplnění dokazování odvolací orgán nevyhověl, neboť vznesené důkazní návrhy má odvolací orgán za nadbytečné a neúčelné. O vině za oba přestupky existují ve spise přímé důkazy, které není třeba doplňovat důkazy dalšími. Tím má odvolací orgán na mysli požadavek, aby byl předložen přesný popis mechanismu výpočtu množství alkoholu v dechu, zadání vypracování znaleckého posudku znalci, který by určil, zda je mechanismus výpočtu alkoholu v dechu v souladu s fyzikálními zákony a rekonstrukci dané situace. Nic nového ani objevného do skutkového stavu nemůže přinést požadavek na přesný popis mechanismu výpočtu množství alkoholu v dechu ani požadavek na vypracování znaleckého posudku. Obviněnému byl zjištěn alkohol v organismu při jeho bezprostřední účasti na silničním provozu. Nevytváří zde tedy důvodnost znalecky či jinak u obviněného dopočítávat hodnoty alkoholu v krvi ani ověřovat zda s časovým odstupem několika hodin, mohl mít obviněný alkohol v organismu přítomen, jak se to stává typicky u dopravních nehod, kde se řidič odbornému vyšetření ke zjištění alkoholu podrobí, ale hájí se tím, že alkohol konzumoval až po dopravní nehodě a nikoli před tím, než za volant vozidla usednul. Rekonstrukci situace rovněž odvolací orgán odmítá. V tomto kontextu má odvolací orgán za neuchopitelnou námitku obviněného, že policisté do záznamu „účelově“ neuvedli, že má předmětné vozidlo zatmavená skla. Správní orgán by totiž musel provést rekonstrukci celé situace a musel by prokázat, že je do automobilu vidět, protože nikdo jiný s výjimkou policistů do automobilu nevidí. Odvolací orgán konstatuje, že není žádného sporu o tom, že obviněný [redacted] byl řidičem vozidla a je to on, kdo se vytýkaných přestupků dopustil. Jakákoli rekonstrukce případu proto postrádá účelu a významu, neboť předmětem přestupkového řízení není přestupek držení telefonního přístroje za jízdy nebo nepřipoutání se řidiče na sedadle bezpečnostním pásem, kde jedním z kritérií při posuzování technické přijatelnosti svědectví policistů jsou mj. i výhledové poměry do vozidla přestupce. *Obiter dictum* nemá tato odvolací námitka oporu ani ve spise, neboť policisté při silniční kontrole nafotili kromě osoby přestupce i vozidlo, které řídil. Snímky ukazují, že boční skla vozidla jsou čirá a průhledná bez zbarvení.

Dechovou zkoušku a její výsledek obviněný napadl v odvolání tím, že prý dechový analyzátor spadl policistům opakovaně na zem. Proto navrhl výslech osádky vozidla, která tuto skutečnost potvrdí. V tomto případě tíží důkazní břemeno správní orgán – zde obviněný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005.

Odvolací orgán konstatuje, že svědecké výpovědi [redacted] a [redacted] ani [redacted] však nic takového neprokázaly. Naopak, jejich výpovědi obviněnému ani v nejmenším nepomohli. Žádná ze svědkyň si detaily silniční kontroly a dechové zkoušky nebyla schopna vyprávět. Tvzení obviněného, že dechový přístroj policistům upadl opakovaně na zem, odvolací orgán neuvěřil. V době prováděné dechové zkoušky byl dechový analyzátor kalibrován a ověřen, což prokazuje ověřovací list a kalibrační protokol založený ve spise. Technické vlastnosti měřidla má přístroj ošetřeny tak, že pokud dojde k neodborné manipulaci s měřidlem nebo nesprávnému použití, dechový analyzátor dechovou zkoušku u kontrolovaného řidiče neprovede a vykáže na displeji informaci poruchy s chybovým hlášením. Tak by tomu nepochybně bylo i v případě, že by dechový analyzátor upadl policistům „opakovaně“ na zem. Oba policisté ve svědeckých výpovědích shodně vypověděli, že měření provedli v souladu s návodem k obsluze a jejich výpovědi prokazují celkem tři dechové zkoušky. První dechovou zkoušku policista provedl ještě v době, kdy obviněný seděl ve vozidle – ta byla s výsledkem 0,32‰, aby následovaly dvě odborné pozitivní dechové zkoušky provedené mimo vozidlo s identickými hodnotami alkoholu v krvi obviněného v hodně 0,56‰. Údiv obviněného nad tím, jak policisté zajistili dostatečný odstup od antén mobilních telefonů a vysílaček a jak zajistili, že v okolí nejsou žádné výpary alkoholu a desinfekce v okolí vysvětlil policista Libor Vaněk tak, že obviněný byl vyzván, aby šel směrem ke služebnímu policejnímu vozidlu na vzdálenost 5-8 metrů od svého vozidla, aby odborné měření nebylo ničím z vozidla ovlivněno a bylo v souladu s návodem k obsluze. Na místě provedl odborné měření s opakovanou hodnotou 0,56‰ a obě hodnoty ukázal obviněnému na displeji. V případě, že by v okolí měření bylo příliš silné elektromagnetické rušení způsobené mobilním telefonem či anténním vysílačem, objeví se na displeji dechového přístroje hláška o chybě ve znění „Chyba RFI“, která se vyřeší odstraněním zdroje rušení a měření se zopakuje (strana 21 – porucha, příčina, náprava). Byly dodrženy i klimatické podmínky měření, neboť použití přístroje mimo dovolené teplotní meze se projeví chybovou hláškou „teplota mimo rozsah“ a přístroj je nutno ochladit nebo zahřát (strana 21 – porucha, příčina, náprava). Lichá je rovněž opakovaná odvolací námitka, že správní orgán nikde v rozhodnutí nespecifikoval, o jaký typ dechového analyzátoru šlo. Správní orgán dostatečně ve výroku rozhodnutí pod písmenem A) uvedl, že dechová zkouška byla provedena přístrojem Dräger. Ostatně sám obviněný v odvolání cituje návod k obsluze tohoto dechového přístroje, s jehož obsahem je evidentně seznámen, neboť spekuluje nad otázkou „driftu“ měřidla, dodržení

klimatických podmínek atd. Lze jen dodat, že Policie České republiky, případně obecní policie ani jiné typy dechových analyzátorů pro kontroly na silničních nepoužívá.

Výstup z dechového analyzátoru alkoholu v dechu je důkazem schopným osvědčit objektivně přítomnost alkoholu v organismu kontrolované osoby za splněných zákonných podmínek, které mu přiznal sám zákonodárce a nikoli orientačním vyšetřením, jehož výsledky naopak nepovažuje pro kontrolní měření obviněný za validní. K průkaznosti dechové zkoušky na přítomnost alkoholu v krvi lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78, kde bylo konstatováno, že **v České republice platila a platí nulová tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel. Prokáže-li správní orgán přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou (za splnění dalších nezbytných předpokladů, zejména zaviněného jednání obviněného) naplněny znaky skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu.**

K oprávněnosti a smyslu dechové zkoušky jako preventivního opatření v dozoru nad silničním provozem odvolací orgán připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 18. 5. 2012, č. j. 7 As 151/2011 – 77 „*orientačnímu vyšetření, které představuje pouze nepatrné omezení svobody pohybu řidiče, např. zastavení vozidla na velmi krátkou dobu a provedení jednoduchého testu přítomnosti alkoholu nebo jiné návykové látky zejména standardizovaným testovacím přístrojem, bez jakéhokoli zásahu do tělesné integrity řidiče, není potřeba žádné důvodné domněnky, zatímco k lékařskému vyšetření, které omezí svobodu pohybu řidiče na delší dobu (více než několik málo jednotek minut), je naopak již nezbytná existence konkrétních skutečností, které vedou k důvodné domněnce, že řidič může být ovlivněn jinou návykovou látkou.*“

Podle zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů (dále jen tabáková zákon), je alkoholickým nápojem lihovina, víno a pivo; alkoholickým nápojem se rozumí též nápoj, který není uveden ve větě první, pokud obsahuje více než 0.5 objemového procenta alkoholu. Vliv alkoholu rozhodně není pouze záležitostí čistě subjektivních pocitů, a že osoba pod vlivem alkoholu není vždy schopna rozpoznat změnu svých schopností právě v důsledku požití alkoholu.

Změna tabákového zákona přinesla oproti původní právní úpravě tu zásadní změnu, že zjednodušila způsob získávání důkazních prostředků v případě podezření na možné ovlivnění alkoholem, a to především u řidičů motorových vozidel, kde vzhledem k četnosti kontrol prováděných při dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích dříve dosavadní striktní požadavek na prováděné lékařské vyšetření zvyšoval časovou i finanční náročnost dohledové činnosti zaměřené na tento druh deliktů. Zákonodárce tímto přiznal vyšší míru přesvědčivosti důkazu o ovlivnění alkoholem získanému dechovou zkouškou, provedenou za pomoci některého z analyzátorů alkoholu v dechu, schváleným Českým metrologickým institutem ve smyslu ustanovení § 6, resp. § 7 zákona č. 505/1990 sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o metrologii).

Vzhledem tomu, že podle nového znění ustanovení § 16 odst. 2 tabákového zákona, se v případě pozitivního výsledku zjištěného příslušným certifikovaným přístrojem neprovádí lékařské vyšetření, je nutno ze strany policejních orgánů dbát na dodržení předepsaných postupů pro provedení dechové zkoušky, aby zjištěný výsledek nemohl být při následném sankčním řízení důvodně zpochybněn.

Protože posouzení a vyčíslení možných chyb měřicí metody a dalších faktorů ovlivňujících výsledky měření pomocí analyzátorů alkoholu v dechu nemůže být s ohledem na specifickou povahu této problematiky a nedostatek odborných předpokladů prováděno jednotlivými správními orgány, včetně Ministerstva dopravy, a s ohledem na základní zásady správního řízení, zejména tedy s ohledem na zásady neustrannosti a předvídatelnosti upravené v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, ze kterých vyplývá nutnost rozhodování ve skutkové shodných nebo obdobných případech bez nedůvodných rozdílů, a to nejen v rámci téhož správního orgánu, ale obecně bez ohledu na místní příslušnost správního orgánu, zpracoval Český metrologický institut, na základě požadavku Ministerstva dopravy, pracovní postup pro měření alkoholu dechovým analyzátořem pod č. 114-MP-C008-08 (Pracovní postup ČMI). Tato metodika se zaměřuje primárně na vlastní postup zjišťování možného ovlivnění alkoholem pomocí analyzátorů alkoholu v dechu, tedy na činnost prováděnou především orgány dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, ale také na interpretaci získaných výsledků pro účely příslušných správních a jiných řízení. Z této metodiky vyplývá, že dechová zkouška se neprovádí jen jedna, ale provedou se minimálně dvě zkoušky, aby se vyloučil vliv různých léčebných či hygienických prostředků s obsahem alkoholu (jako např. kapky proti kašli, kapky vody do ostřikovačů) či některých potravin, které mohou na krátkou dobu zanechat v dechu řidiče stopy

alkoholu, na její výsledek. Časový odstup dechových zkoušek musí být nejméně 5 minut a vzájemný rozdíl naměřených hodnot nesmí být větší jak 10 procent.

Z výše uvedeného pracovního postupu dále vyplývá, to že při práci s výsledky měření v řízeních sankční povahy, kterými jsou také řízení o přestupku, je nutno zohlednit faktory ovlivňující výsledek měření tak, aby v případě pozitivního výsledku byl řidič obviněn a případně také postižen za jednání, které je bez důvodných pochybností prokazatelné, tedy v případě deliktu spočívajícího v řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu za řízení vozidla s takovým množstvím alkoholu v organismu, které je zjištěno zcela spolehlivě, tj. jeho minimálním prokazatelným množstvím. Ke zjištění takové nejnižší prokazatelné hladiny alkoholu je třeba od výsledku měření vyplývajícího z výstupu analyzátoru alkoholu v dechu odečíst hodnotu zahrnující součet všech možných faktorů, které mohou výsledek měření ovlivnit. Ze závěru pracovního postupu Českého metrologického institutu vyplývá, že s ohledem na faktory, které se mohou promítnout do výsledku měření, lze výsledek zkoušky provedené analyzátořem alkoholu v dechu považovat za pozitivní (tedy takový, kdy výsledek zkoušky prokazuje ovlivnění alkoholem) v případě, že výsledná naměřená hodnota je větší nebo rovna hodnotě 0,25 promile. V případech, kdy je naměřená hodnota nižší, než 0,25 promile, tedy 0 - 0,24 promile, je nutno ve smyslu uvedené metodiky považovat výsledek za negativní.

Odvolací orgán se ztotožnil s právní kvalifikací přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Správní orgán vystavěl vinu za tento přestupek na dvou dechových zkouškách z dechového analyzátoru a to i přesto, že obviněný nesouhlasil s výsledky obou dechových zkoušek. Podle § 51 odst. 1 správního řádu [lze k provedení důkazu užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění skutkového stavu a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy]. Správní orgán by nemohl k výsledkům dechových zkoušek přihlídnout jedině tehdy, jestliže by zasahující policisté neumožnili obviněnému realizovat jeho právo lékařského vyšetření spojené s odběrem biologického materiálu v lékařském zařízení, které obviněný rovněž odmítl podstoupit. Policisté sice jednání obviněného v oznámení přestupku kvalifikovali jako podezření na přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a tomuto podezření na místě silniční kontroly uzpůsobili kontrolní úkony, kdy obviněného vyzvali i písemně, aby se podrobil dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu lékařskému vyšetření s odběrem krve a moči. Obviněný předložený formulář podepsal a podrobil výzvě se odmítl. Nicméně jak je vyloženo dále v rozhodnutí, k výzvě dle § 5 odst. 1 písm. f) a odmítnutí obviněného podrobit se lékařskému vyšetření s odběrem biologického materiálu správní orgán oprávněně nepřihlédl, neboť měl k dispozici i přes odmítnutí lékařského vyšetření důkazy dvou pozitivních dechových zkoušek.

V daném případě obviněného [redacted] totiž byly funkčním, kalibrovaným a ověřeným analyzátořem alkoholu v dechu provedeny tři dechové zkoušky. První dechová zkouška byla orientační detekující přítomnost alkoholu v organismu 0,32‰ (čas 05:26 hodin). Následovaly dvě odborné dechové zkoušky s výsledkem 0,56‰ (čas 05:28:03 hodin) a 0,56‰ alkoholu krvi (čas 05:33:38 hodin). Tyto zjištěné hodnoty prokazují, že obviněný řídil vozidlo v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Byly tedy splněny v souladu s návodem k obsluze i pracovním postupem jednoznačně požadavky na kontrolovaného řidiče, neboť případný vliv ústních sprejů obsahujících alkohol, obsah žaludečních šťáv, lékařského sirupu, kapek proti kašli, ovocných šťáv vyloučily opakované dechové zkoušky s hodnotami přesahujícími horní hranici pesimistického rozhraní, kdy je třeba na řidiče hledět jako by pod vlivem alkoholu nebyl, tedy hodnotu 0,24‰. K úvaze obviněného „co když měli policisté v autě bonbóny či limonádu“ lze jen uvést, že policisté mohou mít v autě cokoli, aby se osvěžili nebo si zpříjemnili silniční dohled nad silničním provozem přísunem cukru, jehož blahodárné účinky na lidský organismus v přiměřeném množství jsou obecně známé.

Odvolací orgán v reakci na zpochybňování technických parametrů měřidla [drift měřidla, přepočtový koeficient atd.] uvádí, že správní orgán důkazní břemeno unesl, neboť kromě tří dechových zkoušek spis dokladuje, že dechová zkouška byla provedena v době řádného ověření a kalibrace přístroje. Pokud se obviněný domnívá, že měřidlo technické parametry nespĺňovalo, je na něm, aby své tvrzení prokázal a nejen fabulacemi bezobsažně spekuloval, že tomu tak může být. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 zdůraznil „*Primárně je důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu)*“. Obviněný si mohl sám vyžádat ověření nebo kalibraci měřidla alkohol testeru a vydání osvědčení o výsledku kontroly; srov. § 11a zákona o metrologii, podle něhož, je [uživatel stanoveného měřidla povinen na žádost osoby, která může být dotčena jeho nesprávným měřením, požádat o přezkoušení stanoveného měřidla]. Obviněný však nic takového

neučinil a místo toho se rozhodl jít pouze rétorickou cestou zpochybňování technických parametrů měřidla, aniž by svá tvrzení jakkoli důkazně podložil.

Odvolační orgán v tomto kontextu zdůrazňuje, že dechový analyzátor alkoholu v dechu je stanovené měřidlo podléhající mechanismu objektivního a nezávislého zabezpečení měření metrologickou regulací ve smyslu zákona o metrologii. Stanovenými měřidly jsou zejména měřidla masově rozšířená pro hospodářství, zdraví, bezpečnost či životní prostředí, klíčová měřidla, jako např. měřidla délky (měřidla na střížní zboží, taxametry...), objemu a průtoku (vodoměry, výčepní nádoby, výdejní stojany na pohonné hmoty...), hmotnosti, elektrických veličin (elektroměry...), tlaku (krevní a oční tonometry...), veličin ionizujícího záření atd. Stanovená měřidla podléhají (mimo jiné) dvěma základním regulačním nástrojům, které mají zajistit jejich způsobilost k danému účelu a jejich správnost při uvedení na trh a v etapě používání, a to povinnosti schválení typu před zahájením výroby či uskutečněním dovozu a povinnosti prvotního ověření každého exempláře měřidla při uvádění na trh a povinnosti následného ověřování (je-li výše uvedenou vyhláškou pro daný druh měřidel stanoveno) v etapě používání. Do kategorie stanovených měřidel byly s účinností od 02. 04. 2006 vyhláškou 65/2006 Sb. zařazeny i analyzátoři alkoholu v dechu, a to se lhůtou platnosti ověření 1 rok. Schvalování typu i ověřování analyzátorů alkoholu v dechu provádí Český metrologický institut. Důležité je, že za současné situace jsou stanovenými měřidly nejen analyzátoři alkoholu v dechu používané Policií ČR při kontrole silničního provozu, ale i používané např. zaměstnavateli ke kontrole zaměstnanců, neboť účelem dle § 3 odst. 3 zákona o metrologii v rámci regulace se mívá postih jakéhokoli druhu, nejen pokuta; tedy i např. zamezení přístupu do areálu zaměstnavatele a/nebo zamezení výkonu pracovní činnosti, což samozřejmě sankční charakter též má. Úplný výčet metrologických a technických požadavků na analyzátoři alkoholu v dechu je stanoven doporučením mezinárodní organizace pro legální metrologii OIML R126. Pro ověření se používá metoda suchým plynem, provede se měření ve čtyřech kalibračních bodech a výsledek se porovná s legálními požadavky, limity. Analyzátor musí dále splňovat podmínku opakovatelnosti měření, která je vyjádřena jako výběrová směrodatná odchylka a je menší nebo rovna hodnotám uvedeným pro jednotlivé rozsahy hodnot hmotnostní koncentrace alkoholu. Ověření a kalibrace dechového přístroje se provádí právě proto, aby dechový přístroj technicky obstál pro praktické použití, což je jeho hlavní význam, pro který je užíván i policisty a splnění podmínek měření je garantováno ověřením a kalibrací přístroje.

Funkce dechového analyzátoru spočívá v tom, že osoba vydechne do měřící kobky přístroje vzduch z plic. Poté, co se dech dostane do měřící kobky, kde jsou umístěny dvě platinové elektrody, generuje se na nich malé napětí, které je přímo úměrné velikosti koncentrace alkoholu v dechu zkoumané osoby. Toto napětí je pak vedeno do elektronického zesilovače a poté znázorněno na digitálním displeji jako hladina alkoholu u zkoumané osoby. Vydechovaný vzduch z plic obsahuje velké množství oxidu uhličitého, které do plic přivádí žilní krev. Tudíž dechový analyzátor neurčuje hodnotu alkoholu pouze ve výdechu, ale pomocí zabudovaných přepočtů i v krvi. Přepočtový koeficient (obviněný hovoří o přepočtovém faktoru) je stanoven hodnotou 2100, která je v evropských zemích nejčastěji používána. To je důvod, proč je koeficient stanoven na 2,1 a ne na 2,0 nebo 2,3.

Celosvětově jsou používány hodnoty tohoto koeficientu v rozpětí od 2100 do 2300 (např. Nizozemí). Jedná se o poměr koncentrace alkoholu v dechu a koncentrace alkoholu v krvi. Jinými slovy jednotka (lhostejno jaká) koncentrace alkoholu v krvi odpovídá (v ČR a většině evropských zemích) 2100 jednotek v dechu, což právě dechový analyzátor splňující výše uvedené požadavky tímto koeficientem přepočítává. I tato hodnota však je zatížena tzv. předávnou nejistotou, a proto Český metrologický institut nad rámec doporučení OIML (Mezinárodní organizace legální metrologie se sídlem v Paříži) č. R 126 – Evidential breath analyzers (průkazné dechové analyzátoři) stanovil, vycházející ze současné dostupné úrovně znalostí a z pohledu zásady in dubio pro reo, u přepočtového koeficientu maximálně pesimistickou hodnotou nejistoty, která v intervalu hodnot naměřených dechovým analyzátořem v rozmezí 0,21 až 1,50 g/kg (‰) byla expertním odhadem určena jako cca $\pm 0,20$ g/kg (‰) s výhradou budoucí možné změny na základě nově získaných výsledků. K tomu je navíc připočtena možná chyba měření v rozsahu $\pm 0,04$ ‰. Takto byla stanovena tzv. toleranční pole pro vyhodnocení výsledků získaných dechovým analyzátořem, což v praxi znamená, že hodnota zobrazená na displeji dechového analyzátoru (x), kdy $x \leq 0,24$ ‰ znamená, že výsledek vyšetření je negativní, zatímco hodnoty zjištěné dechovým analyzátořem v rozmezí 0,25 ‰ znamenají pozitivní ovlivnění řidiče alkoholem.

Jinými slovy, přepočtový koeficient je koncipován tak, aby byl maximálně výhodný pro každou vyšetřovanou osobu podle dostupných vědeckých poznatků. Specifické zohlednění dispozic konkrétního řidiče tak může toliko vyústit v jeho neprospěch. Pro úplnost lze dodat, že právě z výše popsané argumentace je zřejmé, co odvolací i správní orgán mínily pojmem „metrologická specifika

daného měřidla představující odečet 0,24 ‰, a proč se tato musí zohlednit při naměřených hodnotách dechovým analyzátořem.

V odvolání obviněný namítá, že se správní orgán vypořádal se stránkou zavinění nezákonným způsobem. Správní orgán neprokázal, že by obviněný zaviněně jednal. Obviněný zaviněně nejednal, neboť žádné alkoholické nápoje ani nekonzumoval. Protože obviněný alkohol nekonzumoval, rozumně se domníval, že v době, kdy řídil vozidlo, nebude alkohol v jeho krvi v míře přesahující fyziologickou hladinu přítomen. Zavinění za přestupek u obviněného není dáno, a proto nepřichází v úvahu ani odpovědnost za přestupek. Svůj názor obviněný oprá o citaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010-96.

Je nutno odmítnout odvolací námítku, že se správní orgán nevypořádal se stránkou zavinění v rozhodnutí o přestupku. Zavinění u přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu správní orgán vypořádal na straně 5 a 6 takto „*Také přihlédl k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, kdy ten porušil jedny z nejdůležitějších ustanovení zákona, když usedl do vozidla pod vlivem alkoholu a toto řídil po poměrně frekventované pozemní komunikaci a tak svou jízdou pod vlivem alkoholu nepřímoh ohrozil na zdraví sebe, a případně další účastníky. Zavinění je tak jednoznačně na obviněném, kdy se jedná o vědomou nedbalost. Pod jakou pohnutkou tak činil, není správnímu orgánu dostatečně známo, kdy obviněný se na ústním jednání nedostavil. Snad z důvodu určitých povinností k jeho spolujedoucím vykonal tuto jízdu MV, případně se takto zachoval, že tím chtěl na sebe nějak upozornit svoji dámskou společnost. Zavinění je tu ale plně na straně obviněného, který jediný může ovlivnit svoje chování a jednání jako řidiče MV. Při řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu dochází ke zpomalení reakcí na vzniklé dopravní situace nebo také naopak k urychlenému reagování, toto je individuální, prodlužuje se brzdná dráha vozidla, řidič ztrácí pozornost vnímat provoz na komunikaci a také vnímat další motorová vozidla a chodce v pohybu. Přitom může s větší pravděpodobností dojít k dopravní nehodě, kde hrozí vznik škody na zdraví a také na majetku jak řidiče, tak také případných dalších účastníků provozu. Jedná se o vědomou nedbalost, kdy jako řidič musí mít určité právní vědomí, kdy prodělal školení v autoškolě a určitý vzdělávací proces a je tak dostatečně informovaný o tom, že zákony ČR neumožňují žádnou toleranci u hladiny alkoholu. Pokud alkohol konzumuje, tak by měl předvídat, že se to může ještě projevit pozitivním zjištěním“.*

Podle § 3 přestupkového zákona platí *[K odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění].*

Podle § 4 přestupkového zákona je pak přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel

- a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhá na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo
- b) nevěděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

Z vyjádření obviněného vyplývá, že alkohol nekonzumoval a rozumně se domníval, že v době, kdy řídil vozidlo, nebude alkohol v organismu v jeho krvi přesahující fyziologickou hladinu přítomen. Odvolací orgán může souhlasit s obviněným potud, že zavinění je jedním ze základních znaků odpovědnosti za přestupek a je tedy subjektivním předpokladem správně právní odpovědnosti. Odvolací orgán zásadně odmítá tvrzení obviněného, že nejednal ani zaviněně a proto nemohl naplnit znaky přestupkového jednání ve smyslu § 2 odst. 1 přestupkového zákona. Do střetu se dostává vyjádření obviněného, který na jednu stranu tvrdí, že žádný alkohol nekonzumoval, ale zároveň v odvolání namítá, že se rozumně domníval, že v době, kdy řídil vozidlo, nebude alkohol v jeho krvi v míře přesahující fyziologickou hladinu přítomen. Jinými slovy řečeno, obviněný připustil svým vyjádřením, že v blíže neurčené době předcházející řízení motorového vozidla alkohol požil, ale domníval se, že v době, kdy vozidlo řídil, již alkohol nad fyziologickou hranici přítomen mít nebude. Evidentně tedy věděl, že svým jednáním (řízením vozidla po požití alkoholu pocházejícím z blíže neurčeného času) může ohrozit zájem chráněný zákonem (objekt přestupku, jímž je v konkrétním případě obviněného zájem, aby řídil vozidlo neovlivněn alkoholem jako účinnou látkou alkoholického nápoje, která může snížit jeho pozornost a schopnost ovládat vozidlo). Proto bylo nutné postavit najisto, že důvody, pro které obviněný spoléhá na to, že neporuší nebo neohrozí zájem chráněný zákonem, nejsou přiměřené. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010-100, který v odvolání zmiňuje také obviněný, platí „*přiměřenost důvodů žalobce musela být založena na jeho úvaze, zejména o tom, kdy (s jakým časovým odstupem) před řízením vozidla pil alkoholické nápoje, v jakém množství a zda jeho tělo odbourává alkohol standardně nebo s tím má potíže vedoucí k prodloužení doby odbourávání oproti obvyklým poměrům. Jestliže by žalobce pil alkoholické nápoje v natolik krátkou dobu před řízením*

vozidla a v natolik velkém množství vzhledem k této době a s přihlédnutím k přípravným jemu známým nestandardním obtížím jeho těla s odbouráváním alkoholu, že by se nemohl rozumně domnívat, že v mezidobí jeho tělo již alkohol odbouralo, pak by jeho důvody, pro které se spoléhal, že zájem, aby neřídil pod vlivem alkoholu, neporuší, nebyly přiměřené". V další části citovaného rozsudku zaujal NSS právní závěr „pro závěr o zavinění žalobce je tedy nezbytné, aby bylo prokázáno, že neměl vzhledem k okolnostem přiměřené důvody pro závěr, že (již) alkohol v jeho krvi není". O úvahu sedmého senátu NSS obviněný opírá svoji tezi, že zaviněně jednat ani nemohl. Odvolací orgán k rozsudku sedmého senátu uvádí, že tento rozsudek je vybočením v rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu a pozdější judikatura tento rozsudek prolomila, zejména proto, že z hlediska objektivní stránky přestupku není rozhodné jaký druh alkoholu, v jakém množství, čase a posloupnosti přestupce alkohol požil, důležité je zjištění přítomnosti alkoholu v organismu, neboť řidiči je (mimo jiné) zakázáno řízení vozila bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy by mohl být ještě pod jeho vlivem.

Naopak pátý senát v usnesení ze dne 30. 5. 2012, č. j. 5 As 126/2011-59, vyslovil názor, „že skutečně, existují „rozumné důvody“, pro které je možné pachatele nevinít z přestupku řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, (např. z hlediska zdravotního, zpomalený proces odbourávání alkoholu). Tyto důvody by však byl povinen prokazovat obviněný. Důkazní břemeno stran takových skutečností nemůže ležet na správním orgánu. Zjišťování možných skutečností, které by mohly ovlivnit zjištěnou hladinu alkoholu v těle pachatele tím méně zcela absurdní požadavek na prokázání toho, jakým způsobem se alkohol do těla pachatele dostal, není zcela představitelné a ani proveditelné“. V další části usnesení je uvedeno „správní orgán přitom takový údaj je jen stěží schopen ověřit (např. zda pachatel skutečně použil pouze 0,7 l vína nebo 2 l vína, 2 piva nebo 10 piv, zda tomu bylo ve 20:00 hodin předchozího dne, nebo ve 2:00 hodin ráno); nemůže být proto jako vstupní údaj pro výpočet doby, kdy pachatel má za to („rozumně se domnívá“), že již v jeho těle alkohol být nemůže, je ničím nepodložené tvrzení, z něhož by měl správní orgán vycházet a dovozovat, zda zde existují „rozumné důvody“ či nikoliv“.

Rozšířený senát rozhodl v předložené věci usnesením ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68. Především konstatoval, že v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu), stran naplnění znaků subjektivní stránky, dále konstatoval, že obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svoji obhajobu jakákoliv tvrzení ani o nich nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ust. § 52 věta první správního řádu se v řízení o přestupku neuplatní. Rozšířený senát mimo jiné v citovaném usnesení dále konstatoval: „posuzování vlivu alkoholu na vlastní organismus je otázkou skutkovou, její nesprávné vyřešení ústí v rozhodnutí řídit vozidlo však může přinést řidiči porušení citovaného zákazu, a tedy i odpovědnost za přestupek. Z hlediska zavinění mohou nastat zásadně několikero situace: buďto řidič ví, že je pod vlivem alkoholu, a přesto řídí vozidlo, pak o jeho odpovědnosti není pochyb, dokonce v její úmyslné formě. Nebo se řidič domnívá, že pod vlivem alkoholu není, protože žádný alkohol nepožil nebo sice s takovým časovým odstupem, že účinky alkoholu negativně ovlivňují schopnost řízení, již pominuly. Pak je otázkou, zda alkohol mohl požit nevědomě a přitom ani v okamžiku požívání ani později jeho účinky nepocíťoval, a mýlil se tedy ve svém úsudku o požití, nebo zda usoudil, že důvody, pro něž učinil vlastní závěr o neovlivnění organismu alkoholem, jsou či nejsou přiměřené“.

Nejvyšší správní soud návazně v rozsudku ze dne 12. 2. 2014, č. j. 5 As 126/2011-77 uvedl „(..)pokud osoba požije alkohol a následně řídí motorové vozidlo, s nímž jede v silničním provozu, lze zpravidla vždy seznat zavinění minimálně ve formě nedbalosti nevědomé. Požije-li osoba skutečně alkohol (jak tomu v posuzovaném případě bylo), není na místě „rozumně“ spoléhat na to, že alkohol u ní nebude zjištěn; hodlá-li po požití alkoholu v blízké době řídit motorové vozidlo“.

Ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu jednoznačně spojuje se spácháním přestupku (po stránce objektivní) již to, že pachatel je pod vlivem alkoholu a řídí motorové vozidlo; nevyžaduje se speciální forma zavinění, postačí tedy i nejbližší forma zavinění, a to nedbalost vědomá, popř. nevědomá. V této souvislosti odvolací orgán zdůrazňuje ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu zavazující účastníky silničního provozu [chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí, ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně-technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu]. Pokud obviněný zdůrazňuje v odvolání, že žádný alkohol nepožil, pak se lze pozastavit nad zásadní nelogičností jeho počínání a je velmi obtížné se vyjádřit k poněkud nesrozumitelnému jednání, kdy v případě naměřených hodnot alkoholu v těle i opakovaném poučení, které se mu ze strany policistů dostalo, netrval na lékařském vyšetření

s odběrem krve a dokonce lékařské vyšetření odmítl. Tvrzení obviněného, že žádný alkohol nepožil i jeho subjektivní mínění a přesvědčení, že v době, kdy usedne za volant vozidla, nebude mít alkohol přítomen v krvi nad míru přesahující fyziologickou hranici dostalo trhliny v momentě, kdy policisté u obviněného provedli dvě pozitivní dechové zkoušky splňující metodická kritéria pro správnost měření a za takové situace by jediné úkon lékařského vyšetření spojený s odběrem krve a moči mohl prokázat opodstatněnost a věrohodnost jeho tvrzení. Obviněný sice nesouhlasil s výsledky dechových zkoušek, ale odmítl se za takové situace podrobit i lékařskému vyšetření s odběrem biologického materiálu i potom, co byl opakovaně poučen ze strany policistů o důsledcích takového jednání. Obviněný vlastním rozhodnutím na místě silniční kontroly zmeškal možnost ověřit, že skutečně žádný alkohol v organismu neměl, ač objektivní důkaz dvou dechových zkoušek prokazuje pravý opak. Odvolací orgán uzavírá, že obviněný naplnil i subjektivní stránku přestupku a jednal zaviněně v intencích nedbalosti nevědomé.

Odvolací orgán nepřisvědčil ani odvolací námitce, že správní orgán rozhodoval na výhradně základě úředního záznamu. Obviněný akcentuje ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 a rozsudek ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010. Dále svůj názor zastřešuje odkazem nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02. Odvolací orgán konstatuje, že obviněný pouze selektivně vybírá z fondu judikatury Nejvyššího správního soudu ty rozsudky, kterými se snaží podpořit svůj právní názor, ač je zjevné, že žádný z akcentovaných rozsudků na nyní řešený případ nedopadá. V nyní řešené věci proti sobě totiž stojí dvě verze příběhu, jedna prezentovaná obviněným a případně jím navrženými svědky a druhá prezentovaná zasahujícími policisty. Klíčovým důkazem o spáchání přestupku byly dvě opakovaně provedené dechové zkoušky s pozitivní hodnotou alkoholu v organismu kontrolovaného řidiče. Z daného případu tedy není sporné, že obviněný na místě přestupku byl, řídil vozidlo a následně provedené vyšetření dechovým analyzátozem prokázalo opakovanou dechovou zkouškou přítomnost alkoholu v organismu. Je třeba jen zopakovat, že odvolací orgán přistoupil k doplnění dokazování výsledkem policistů primárně proto, aby si vyjasnil okolnosti silniční kontroly a právní kvalifikace protiprávního skutku, což odvolací orgán vyložil výše. K závěru, že obviněný vozidlo řídil v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu by bylo možno dospět i bez svědectví obou policistů a odvolací orgán ani neočekával, že by policisté stran postupu měření vypověděli něco jiného, než je v podstatných rysech zachyceno v prvotním úředním záznamu a prokázáno dvěma výtisky z alkoholtesteru Dräger založených ve spisu. Posouzeno optikou rozsudků Nejvyššího správního soudu není třeba vždy prokazovat svědeckou výpověď policistů obsluhujících přístroj určený k prokazování vymezené skupiny přestupků – typicky měření maximální povolené rychlosti nebo zjišťování alkoholu v organismu řidiče, neboť právě výstup z určeného technického zařízení je důkazem nezávislým na výpovědi policistů (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2012, č. j. 9 As 76/2010-96, rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-25, rozsudek ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66, rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013, rozsudek NSS ze dne 9. 9. 2010, č. j. 7 As 65/2010). Katalog citovaných rozsudků se dotýká přestupku překročení maximální povolené rychlosti, ale jejich závěry jsou aplikovatelné i na nyní řešenou věc. Výstup z dechového analyzátoru nebo rychloměru je exaktním dokladem prokazujícím přestupek. Správní orgán v důkazní nouzi nebyl. Úvaha obviněného je zcela mylná.

Návazně je třeba odmítnout pochybnosti, kterou obviněný vznesl na adresu policistů, kteří prý pozbyli jakékoli věrohodnosti, protože v situaci, kdy obviněný odmítl uznat vinu za přestupek, který nespáchal, přistoupili policisté k důkladné prohlídce vozu a snažili se nalézt cokoliv, co by bylo v rozporu s právními předpisy. Obviněný se opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63. Nadto obviněný správnímu orgánu vyčítá, že nevyslechl ani jednu ze spolujezdkyň ve vozidle obviněného – [redacted] a nezjistil ani se nepokusil zjistit, zdali jsou policisté hodnoceni podle úspěšnosti, s jakou se jim daří dosahovat postihu jednotlivých řidičů za přestupky nebo jiná protiprávní jednání např. dotazem přímo na ně nebo dotazem na jejich služebně nadřízeného. Odvolací orgán k námitkám stran posuzování věrohodnosti policistů uvádí, že ji považuje za ryze účelovou a nepravdivou. Jednak všichni zúčastnění na silniční kontrole dne 12. 7. 2015 vyslechnuti v odvolacím řízení byli. Odvolací orgán může jen zopakovat, že ani jedna ze svědkyň si nevzpomněla na podrobnosti silniční kontroly, protože se bavily obě mezi sebou a silniční kontrolu nesledovaly. Na relevantnosti sdělení obviněného, že byl policisty podroben šikanózní silniční kontrole, ubírá fakt, že tuto, dle jeho tvrzení tak zásadní skutečnost na místě nesdělil do formuláře předloženého mu k podpisu nazvanému „výzva“, kam měl možnost se sám vyjádřit. Teprve 6 měsíců od spáchání přestupků napadá vůbec poprvé až v odvolání chování policistů na místě samém. Rozsudek č. j. 7 As 83/2010 se navíc dotýkal zcela jiné skutkové situace. Šlo o případ řidiče, který byl obviněn ze spáchání přestupku držení telefonního přístroje za jízdy a policisté i obviněný se shodli v tom, že při silniční kontrole byl kontrolovaný řidič podroben důkladné silniční kontrole spočívající v kontrole rezervy a jejího nasazení,

kontrole obsahu lékárníčky, ač k tomu nebyl dán žádný důvod a neexistoval žádný relevantní účel. Vzhledem k tomu, že svědectví policistů bylo v rozsudku č. j. 7 As 83/2010 jediným důkazem o přestupku a neexistoval žádný jiný důkaz, dospěl tehdy Nejvyšší správní soud k závěru, že svědecké výpovědi trpí deficitem a pozbývají na věrohodnosti pro nadměrnou horlivost policistů. U přestupku [redacted] [redacted] situace zcela jiná, neboť důkazem není svědecká výpověď policistů, ale dva výstupy z dechového přístroje Dräger. I kdyby odvolací orgán hypoteticky akceptoval sdělení obviněného, že se policisté na místě silniční kontroly chovali nestandardně, nic by to nemohlo změnit na závěru, že obviněný řídil vozidlo v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Odvolací orgán neověřil tvrzení také proto, že si mohl porovnat verzi obviněného s verzí obou vyslechnutých policistů. Svědecké výpovědi jasně ukazují, že silniční dohled byl namátkový, policisté se zaměřili u řidičů na kontrolu alkoholu a jiných návykových látek. To byl také důvod, proč policisté obviněného vyzvali k provedení dechové zkoušky. Námitka obviněného, že v rozhodnutí není uvedeno, proč policisté vyzvali obviněného k provedení dechové zkoušky je v tomto směru zcela irelevantní. Právě tím, že policisté hlídkaovali na určeném místě, vykonávali svoji hlavní jim svěřenou činnost a tou je dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu. Policisté obviněného před silniční kontrolou neznali a nevěděli do doby identifikace řidiče, kdo je řidičem vozidla. Tyto činnosti vykonává policie zcela rutinně, pravidelně i nahodile, bez toho, že by před rozhodnutím o provedení silniční kontroly měla jakékoliv nutné podezření z ovlivnění alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Jiný přístup z povahy silničního provozu je vyloučen. Policisté při silniční kontrole provedli standardní úkony, které nevybočovaly z mantinelů běžné silniční kontroly – vyžádali si od řidiče doklady, provedli dechovou zkoušku a zaprotokolovali navazující úkony. Jestli se obviněný domnívá, že policisté byli jeho silniční kontrolou motivováni další čárkou na pažbě za zjištěný přestupek, pak je třeba konstatovat, že se ze spisu nenabízí žádná okolnost, ze které by uplatnění čárkovacího systému v případě obviněného mělo být patrné. A má-li obviněný dojem, že jeho tvrzení se může zakládat na pravdě, pak mu nic nebránilo, aby si svoji hypotézu ověřil u nadřazených policistů, sám.

Dalším katalogem námitek brojí obviněný do nenaplnění materiální stránky přestupku. Domnívá se, že ani u jednoho z přestupků nebyl materiální znak přestupků naplněn. Dovolává se rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008, rozsudku ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011, odvolává se na zásadu legality zakotvenou v ust. § 2 správního řádu a namítá, že správní orgán se ve svém rozhodnutí s materiálním aspektem přestupku nevypořádal, ani se o to nepokusil a naplnění materiální stránky správní orgán neprokázal. Správní orgán postupoval v rozporu se zákonem, ale i v rozporu s rozhodovací praxí správních soudů. Navíc použití analogie v neprospěch obviněného z přestupku tj. nezkoumání materiálního znaku za situace, kdy jeho absence by vylučovala přestupkovou odpovědnost, není ve veřejnoprávním sankčním právu vůbec přípustná.

Odvolací orgán předně uvádí, že materiální stránkou přestupku se musí správní orgán zabývat individuálně ve vztahu k řešenému případu. Materiální znak a jeho naplnění správní orgán neprokazuje, neboť ohrožení zájmu společnosti chráněného zákonem, které je esenciální podmínkou k naplnění znaku přestupku promítl zákonodárce do samotné skutkové podstaty toho kterého přestupku. Týká se to obou skutkových podstat přestupků, které správní orgán obviněnému klade k tíži. Správní orgán se s naplněním materiální stránky přestupku § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu vypořádal v rozhodnutí na straně páté a šesté, když hodnotil kritéria pro uložení sankce dle § 12 odst. 1 přestupkového zákona a není vůbec na závadu, že se tak stalo právě v této části a nikoli ve vztahu k přestupku samotnému. Správní orgán zcela správně zdůraznil, že „U řízení vozidla pod vlivem alkoholu se jedná o společensky nežádoucí jev, a i když v daném případě nevznikl škodlivý následek v podobě škody na majetku nebo na zdraví, ale jen morálního charakteru v podobě negativního vlivu na ostatní řidičskou veřejnost a nejbližší okruh jeho známých, kteří případně byli přítomni jeho jednání (spolujedoucí), anebo se o něm z nějakého zdroje třeba i později dověděly. Není přijatelné, aby řidiči porušovali takto hrubě zákon o silničním provozu, který neumožňuje žádnou toleranci u hladiny alkoholu v krvi u řidiče při řízení motorového vozidla, a proto byl obviněný také z přestupku uznán vinným. Hladina alkoholu u něj naměřená byla přitom již dost vysoká a správní orgán má ten názor, že vliv alkoholu v takové výši by měl řidič vozidla na sobě již pociťovat, a proto za volant nesedat!“ Odvolací orgán připomíná, že vliv alkoholu rozhodně není pouze záležitostí čistě subjektivních pocitů, a že osoba pod vlivem alkoholu není vždy schopna rozpoznat změnu svých schopností právě v důsledku požití alkoholu. V České republice platí zásada nulové tolerance alkoholu pro všechny řidiče bez výjimky, bez ohledu na jejich věk a zdravotní kondici. Svoji roli hraje i únava, která po požívání alkoholu v určité fázi nemusí být subjektivně rozpoznatelná, v jejímž důsledku pak rovněž dochází ke zpomalení reakcí na podněty v silničním provozu. To již samo o sobě zakládá společenskou nebezpečnost protiprávního jednání, a to na jakékoli pozemní komunikaci, v jakoukoli denní či noční dobu, neboť zájmem společnosti je především zabránit škodám způsobeným silničním provozem. Ani únava obviněného, že

se přestupku dopustil v ranních hodinách v červenci za doby velmi dobré viditelnosti, při nízké hustotě provozu a na rovném a přehledném úseku nezakládá oprávněný důvod absence materiální stránky přestupku. Obviněný zapomíná a bagatelizuje skutečnost, že nebyl jediným členem posádky vozidla. Ve vozidle převážel další dvě spolujezdkyně, které svým zcela nezodpovědným a flagrantním chováním vystavil potencionálně riziku nehody či jiné obdobné kolize v silničním provozu. Buď si obviněný myslí, že si v silničním provozu může dělat, co chce, nebo postrádá i pud sebezáchovy a v takovém případě je uložení zákazu řízení všech motorových sankčním nástrojem efektivně vylučujícím obviněného dočasně z účasti na silničním provozu. Zájmem společnosti skutečně není, aby do silničního provozu zasahovali řidiči ovlivnění alkoholem či jinými návykovými látkami negativní ovlivňujícími jejich rozlišovací a rozhodovací schopnosti. Pokud správní orgán v rozhodnutí konstatoval, že jednáním obviněného nevznikla žádná škoda, neznamená to, že nebyl naplněn materiální znak přestupku. Přestupek dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu spadá do skupiny přestupků tzv. deliktů ohrožovacích. Odvolací orgán již výše uvedl, že v České republice je uplatňován přístup tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení vozidel. Při ohrožovacím deliktu nastupuje odpovědnost řidiče již tím, že vykonává činnosti, při níž by mohl ohrozit bezpečnost osob, majetku a veřejný pořádek. Fakt, že řidič [redacted] při nenabourání do stromu, nesrazil chodce, cyklistu nebo neboural do protijedoucího vozidla, neznamená, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Naopak ta byla naplněna i přesto, že (naštěstí) k přímému škodlivému následku v důsledku nezodpovědného chování obviněného řidiče, nedošlo. Naplnění materiálního znaku přestupku nevyklučuje ani to, že se přestupek stal za dobré viditelnosti, v ranních hodinách, při nízké hustotě provozu na rovném a přehledném úseku. Obdobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 06. 06. 2013, č. j. 1 As 24/2013 „*Společenskou nebezpečnost jednání stěžovatele nikterak nesnižuje, byla-li by dálnice v perfektním technickém stavu, panovaly-li by ideální atmosférické podmínky, by-li by snad stěžovatel na vozovce zcela osamocen. I za těchto „laboratorních“ podmínek bylo třeba hodnotit jednání stěžovatele jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem úmyslného, hrubého povrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrana života, zdraví a majetku(..). Formálním znakem skutkových podstat přestupků, dle nichž bylo jednání stěžovatele kvalifikováno, není ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen někdo život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích), nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců. Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má výrazně preventivní charakter“.* Materiální stránka přestupu je naplněna již vykonáním jízdy v době, po kterou je řidič ještě pod vlivem požití jakéhokoliv množství alkoholického nápoje.

Kritérium materiální stránky přestupku naplnil obviněný i tím, že na místě zasahujícím policistům nepředložil řidičský průkaz, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Předložením řidičského průkazu na výzvu policistů dle § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu řidič rychle a efektivně odhalil policistům svoji totožnost iniciály uvedenými v řidičském průkazu s fotkou a policistům umožnil zkontrolovat, že je držitelem řidičského oprávnění k vozidlu, které při silniční kontrole řídí. Zákonodárce proto zavázal řidiče v ust. § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu k povinnosti mít u sebe řidičský průkaz, neboť právě tento doklad primárně umožňuje policistům zkontrolovat, že je řidič oprávněn účastnit se silničního provozu jako řidič motorového vozidla v rozsahu oprávnění, kterým disponuje. V opačném případě řidič komplikuje a zbytečně prodlužuje silniční kontrolu, neboť policisté musí ověřit totožnost řidiče v dostupných evidencích pomocí dalších kontrolních úkonů, které v případě, že má řidič řidičský průkaz u sebe, odpadají. Obviněný policistům sdělil, že řidičský průkaz zapomněl doma. Obviněný i tak jednal zaviněně, neboť zaviněně jedná přestupce ve smyslu § 4 odst. 3 přestupkového zákona i opomenutím konání, k němuž byl pachatel podle okolností a svých osobních poměrů povinen.

Zbývá dodat, že přestupkový zákon v § 76 odst. 1 písm. a) pamatuje na zastavení řízení pro případ, že skutek, o němž se vede řízení, se nestal nebo není přestupkem. Ustanovení tedy počítá i s variantou, že jednání vytykané přestupci nemá znaky přestupku zakotvené v § 2 odst. 1 přestupkového zákona a v takovém případě je na místě řízení zastavit. Pokud by tedy správní orgán dospěl k tomuto závěru, pak by jistě rozhodl o zastavení řízení dle § 76 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona. Správní orgán ovšem zcela správně dospěl k závěru, že obviněný znaky obou přestupků naplnil a obviněného uznal vinným za oba přestupky.

Obviněný vyjadřuje nelibost nad tím, že správní orgán provedl ústní jednání dne 19. 8. 2015 v jeho nepřítomnosti. Má za to, že se řádně omluvil. Kvůli silným bolestem upadal do bezvědomí a nebyl schopen mluvit. Lékař u obviněného diagnostikoval akutní infekční onemocnění a vysoké teploty. Byla mu nasazena antibiotika a naordinován klidový režim na lůžku. Jeho zdravotní stav odpovídal pracovní neschopnosti. Obviněný správnímu orgánu sdělil nejdřív, jak mohl, že se ústního jednání nemohl

zúčastnit. Odkazuje se na rozsudek Nejvyššího správního soudu 7 As 9/2009-66. Existovala u něj natolik závažná překážka, která obviněnému bránila omluvit se ještě před jednáním. Obviněný nebyl ve stavu, kdy by byl schopný dopravit se k jednání a nebyl schopný mluvit, natož účinně se hájit při konaném ústním jednání. Omluvil se okamžitě, kdy mu zabrala antibiotika, mohl opustit lůžku a dopravit se na poštu. V tomto případě tedy předchozí omluvu nebylo z objektivních příčin možno učinit předem a jedná se tak o náležitou omluvu ve smyslu § 74 odst. 1 přestupkového zákona.

Odvolací orgán z odůvodnění rozhodnutí zjistil, že správní orgán neuznal omluvu proto, že omluva obviněného nespĺnila kritérium bezodkladnosti a nebyla řádně doložena. Odvolací orgán se nemohl ztotožnit s názorem správního orgánu, že by omluva obviněného nebyla řádně doložena. Předloženými listinami obviněný prokázal, že měl v době ústního jednání trpět zdravotními potížemi, které vyžadují aplikaci antibiotik a klidový režim na lůžku. Souhlasit je však třeba se správním orgánem v tom, že nebylo splněno kritérium včasnosti omluvy. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 připomněl, že „pokud jde o omluvu z nařizeného ústního jednání obviněného z přestupku nestíhá pouze povinnost tvrzení, ale též povinnost důkazní, jinak by správní orgán stěžl mohl důležitost důvodu v omluvě uvedeného zkoumat a hodnotit, ačkoliv v souladu se zákonem o přestupcích tak činit musí“. Dále bylo v citovaném rozsudku zdůrazněno následující „Aby mohla být omluva obviněného z nařizeného ústního jednání považována za náležitou a důvodnou, musí být splněny tři podmínky: „1) obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z tohoto pohledu nebude náležitá omluva např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve; 2) v omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje-tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí a za 3) důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“ Argumentace, kterou na svoji obhajobu snesl obviněný, nevysvětluje, proč obviněný ještě v den konání ústního jednání (19. 8. 2015), kdy mu byly vystaveny ošetřujícími lékaři předložené dokumenty, nekontaktoval telefonicky nebo elektronicky správní orgán (kontakty na pracovníka správního orgánu měl k dispozici v předvolání) a nesdělil, že se k ústnímu jednání nemůže dostavit pro náhlou a neočekávanou zdravotní indispozici. Takový postup omluvy je neefektivnějším a nejrychlejším řešením ke sdělení náhlé překážky bránící obviněnému v účasti na jednání, o kterém byl obviněný informován v předstihu devíti dnů předem. Pokud by tak učinil, měl by správní orgán dán zcela jasný a objektivní důvod k nařízení dalšího ústního jednání. Na chování obviněného je třeba pohlédnout i jinak. Správní orgán nařídil potom, co byl odvolacím orgánem zavázán k doplnění důkazu nový termín ústního jednání na 26. 1. 2016. Předvolání k ústnímu jednání si obviněný osobně převzal dne 18. 1. 2016, aby den před ústním jednáním správnímu orgánu doručil námitku podjatosti, kterou podal 6 měsíců od zjištění přestupku s vědomím toho, že se náhle dozvěděl o podjatosti úřední osob, jakož i všech zaměstnanců správního orgánu, což je vzhledem k tomu, že obviněný již od 10. 8. 2015, kdy s ním bylo zahájeno přestupkové řízení, byl seznámen s iniciály oprávněné úřední osoby do očí bijící obstrukce. V námitce podjatosti dal na vědomí, že se na ústní jednání nehodlá dostavit a dostaví se na ústní jednání až v době, kdy věc bude přidělena nepodjatému úředníkovi. Námitku podjatosti odvolací orgán ve světle předložené argumentace vypořádal jako správní orgán prvního stupně samostatným usnesením a rozhodl tak, že nikdo ze správního orgánu není z řízení vyloučen. Je třeba vidět, že obviněný neměl ani při opakované možnosti účastnit se ústního jednání žádný skutečný zájem a hledal pouze omezující, jak se ústnímu jednání vyhnout a přestupkové řízení pokud možno dotáhnout do jednorocní lhůty zániku odpovědnosti za přestupek.

Rekapitulace změn v rozhodnutí správního orgánu

- 1) Odvolací orgán výrokem I dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu vložil do skutkové věty výroku rozhodnutí pod písmenem A) hodnotu 0,24‰, která je přepočtovým koeficientem pro výpočet hodnoty alkoholu v organismu řidiče zjištěného odbornou dechovou zkouškou. Ve výroku rozhodnutí správní orgán sice zapsal, že při stanovení metrologických specifik použitého analyzátoru alkoholu v dechu tak naměřená hodnota alkoholu byla přepočtena na 0,32‰ alkoholu v krvi obviněného, aniž by ovšem ve výroku rozhodnutí uvedl, z jakého relevantního základu konečnou hodnotu dovodil. Dále odvolací orgán do výroku rozhodnutí vložil formu zavinění v intencích nedbalosti. S účinností od 1. 10. 2015 byl novelizován přestupkový zákon a změnový zákon č. 204/2015 Sb., implementoval do § 77 přestupkového zákona jako obligatorní náležitost výroku rozhodnutí i formu zavinění. Změna dopadala i na přestupkové řízení zahájené před účinností této novely a meritorně rozhodnuté po 1. 10. 2015. Odvolací orgán také na základě podkladů pro vydání rozhodnutí, jmenovitě oznámení přestupku policie zpřesnil místo spáchání přestupku tím, že do výroku rozhodnutí začlenil označení pozemní komunikace, po které obviněný bezprostředně před zjištěním přestupku jel tj. komunikace II/493 ulice Luhačovská.

- 2) Odvolací orgán dále výrokem II dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu vložil do právní věty výroku rozhodnutí pod písmenem B) i porušení povinnosti zakotvené v § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu, které správní orgán ve výroku rozhodnutí pominul. Toto ustanovení v zákoně o silničním provozu ve znění účinném do 19. 2. 2016 ukládalo řidiči povinnost předložit na výzvu policisty doklady podle § 6 odst. 8 písm. a) téhož zákona, mezi které spadá povinnost řidiče disponovat průkazem. Dále odvolací orgán do výroku rozhodnutí vložil formu zavinění v intencích nedbalosti. S účinností od 1. 10. 2015 byl novelizován přestupkový zákon a změnový zákon č. 204/2015 Sb., implementoval do § 77 přestupkového zákona jako obligatorní náležitost výroku rozhodnutí i formu zavinění. Dále odvolací orgán do výroku rozhodnutí vložil formu zavinění v intencích nedbalosti. S účinností od 1. 10. 2015 byl novelizován přestupkový zákon a změnový zákon č. 204/2015 Sb., implementoval do § 77 přestupkového zákona jako obligatorní náležitost výroku rozhodnutí i formu zavinění. Změna dopadala i na přestupkové řízení zahájené před účinností této novely a meritorně rozhodnuté po 1. 10. 2015. Odvolací orgán také na základě podkladů pro vydání rozhodnutí, jmenovitě oznámení přestupku policie zpřesnil místo spáchání přestupku tím, že do výroku rozhodnutí začlenil označení pozemní komunikace, po které obviněný bezprostředně před zjištěním přestupu jel tj. komunikace II/493 ulice Luhačovská.
- 3) Odvolací orgán výrokem III dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil výrok o sankci pokuty tak, že uloženou pokutu snížil z 12 000 Kč na 6 000 Kč. Odvolací orgán může souhlasit se správním orgánem, že se obviněný dopustil kumulativně dvou přestupků, kdy zejména řízení vozidla v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu je závažným deliktem v silničním provozu, kterým řidič skutečně ohrožuje bezpečnost všech účastníků silničního provozu. Na druhou stranu je třeba vidět, ač to správní orgán i v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že obviněný měl v době rozhodování správního orgánu v kartě řidiče ke dni 29. 7. 2015 evidován pouze jeden přestupek, což je okolnost ve prospěch obviněného. Obviněný se identické skutkové podstaty přestupku od získání řidičského oprávnění v minulosti nedopustil, a proto považuje odvolací orgán uložení sankce pokuty nad horní polovinou zákonem stanovené sazby, ve výši 12 000 Kč za nepřiměřené vzhledem k téměř dosavadní bezúhonnosti [redacted] silničním provozu. Tyto skutečnosti vedly odvolací orgán ke snížení sankce pokuty. Naproti tomu sankce zákazu činnosti uložená správním orgánem mírně nad spodní hranici zákonem stanovené sazby (spodní hranice začíná na 6 měsících – pozn. odvolacího orgánu) na dobu 8 měsíců adekvátně zohledňuje závažnost skutku, kterou správní orgán přílehavě vysvětlil v odůvodnění rozhodnutí. V ostatním se odvolací orgán ztotožnil s úvahami správního orgánu při posuzování kritérií pro uložení sankce dle § 12 odst. 1 přestupkového zákona a na odůvodnění správního orgánu na straně páté a šesté se odkazuje.
- 4) Výrokem IV odvolací orgán odvolání [redacted] zamítl a rozhodnutí správního orgánu dle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil. Co se týká nákladů spojených s projednáním přestupku, přestupkový zákon v ustanovení § 79 odst. 1 stanoví, že občanovi, který byl uznán vinným ze spáchání přestupku, se uloží povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku, když výše těchto nákladů jest částkou paušální, která je dána vyhláškou Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a činí 1.000,- Kč. Odvolací orgán stejně jako správní orgán neshledal žádnou okolnost, pro kterou by bylo možno od uložení povinnosti nahradit náklady řízení zcela nebo zčásti upustit.

Poučení:

Podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu se proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu nelze dále odvolat, toto rozhodnutí je konečné a nabývá právní moci dnem oznámení.

Mgr. Vlastimil Musil
referent odboru dopravy
a silničního hospodářství

Vyhotovuje se:

1 x [redacted]
2 x spis MěÚ Luhačovice
1 x spis KÚZK

